

[Glistrup.]

spillede så stor en rolle dengang — der var jo en fuldstændig ligegyldighed på det pågældende tidspunkt med anvendelsen af skatteydermidler — og det, der var tænkt som noget stort fra grundlovsfædrenes side i midten af det 19. århundrede, var nu sunket ned til bare at være fede ben og sinecureposter uden nogen som helst arbejdsbyrde, uden nogen som helst reel betydning.

Igennem mange år havde man fra de fire partier, der beklædte statsrevisorposterne, og som samtidig beherskede massemedierne, bildt befolkningen ind, at statsrevisorer virkelig var noget centralt og fint, men efterhånden opvoksede der jo generationer af mennesker, der kunne tænke, og de kom meget hurtigt til det resultat, at statsrevisorerne ikke satte sig særlig grundigt ind i sagerne, at det var noget, man fik fra embedsmændene, og så uddelte man pr. rutine én gang om året nogle næser, og disse næser skratgrinede man ad rundt omkring i ministeriernes tekøkkener; derudover vænnede befolkningen sig til, at det var så inderlig ligegyldigt, for man vidste jo, at uanset om det var Den kgl. grønlandske Handel eller lufthavnsdirektøren, eller hvem det nu var, der fik næserne, gjorde de næste år bare tingene dobbelt så store i form af deres uforvarselige forvaltning af statens midler. Med andre ord var institutionen ulykkeligvis ved at synke ned til at blive noget meget ringe.

Men i grundlovens 125. år fejrede man jublen med, at der virkelig skete en radikal ændring — uden de radikales medvirken, tværtimod med de radikales modvirken. Der skete det, at det parti, der var marcheret ind i folketinget i slutningen af året 1973, i den selvsamme måned, hvor folketinget skulle fejre 125-året for den fri forfatning, kom ind i statsrevisionen, for det var nemlig et parti, fremskridtspartiet, der gik ind for, at nu skulle der være respekt for brugen af de offentlige midler. Derfor søgte man at holde dette parti ude fra at få nogen statsrevisorpost, ved at man smedede rænker; man havde beregnet, at som forholdstallene lå, skulle der ca. 30 mandater til at få en statsrevisor, og selv om det altid havde været de største partier, der havde valgt statsrevisorer og der altså skulle vælges 5, kunne man jo eventuelt trænge det parti, der var

næststørst, ud, fordi det kun havde 27-28 mandater at råde over.

Jeg synes nok, vi i dag, hvor vi behandler dette forslag, skal mindes, hvem det var, der stod vagt om forfatningens grundsaetninger; det var det parti, der nu desværre er gledet ud, Danmarks retsforbund, der sagde: det vil vi ikke være med til; derfor blev der ikke skabt dette store valgforbund til at holde det parti, der var allermost skatteyderbevidst og statsudgiftskritisk, ude fra statsrevisionen, derfor mislykkedes anslagene for at få trængt fremskridtspartiet væk.

Nu fortsætter man så ved det lovforslag, vi har til behandling, dette forsøg, ved at man siger, at der skal være mindst 4 og højst 6 statsrevisorer, som folketinget skal vælge hvert 4. år; man kunne godt have skrevet — for det er jo det, der er meningen —: alt efter hvordan man kan holde fremskridtspartiet ude fra at få statsrevisorposter efter de folketingsvalg, vi har, før næste valg finder sted. Det, som rent ud er meningen, er, at det anslag fra de andre partiers side, som ikke lykkedes i grundlovens 125 års måned, nu skal forsøges opnået senere hen, ved at man har denne fleksible bestemmelse. De mennesker, der lige nu har stemt for at fejre grundloven på den måde, den seneste afstemning her i tinget faldt ud på, laver en paragraf om mellem 4 og 6 statsrevisorer, en paragraf, som sigter på den ene eneste ting, at man håber, der skal opstå en parlamentarisk situation, hvor fremskridtspartiet kan holdes ude. Det kan de ikke i øjeblikket, og derfor vil man altså til glæde for dem, hvis rænker ikke lykkedes for et år siden, det radikale venstre, sørge for, at den person, som ikke har fået statsrevisorløn, nu kan blive valgt til statsrevisor; også derfor står der mellem 4 og 6, nu kan man få 6 ind. Det er det, som ligger bag ved det, vi behandler her.

Fremskridtspartiet synes, det er uhyre beklageligt, at man i dette folketing er sunket så ybt, som disse forslag hele vejen igennem er udtryk for. Statsrevisorjobbet er noget særdeles centralt, med centrum, i hvilket vi virkelig kan opbygge noget af det aller-most centrale i folkestyret. Som samfundet har udviklet sig med alle de mange komplicertgjorte ting, alle de mange